

Arrest

nr. 69 382 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 juli 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, van Joegoslavische nationaliteit, verklaren op 11 februari 2001 België te zijn binnengekomen en dienen op 13 februari 2001 een asielaanvraag in.

Op 13 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 maart 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is en op 21 april 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing tekenen verzoekers beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die bij beslissing van 28 juni 2001 hun beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaart en het statuut van vluchteling aan verzoekers weigert.

Op 21 mei 2002 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 7 juni 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Bij arresten van de Raad van State nrs. 155 032 en 155 033 van 15 februari 2006 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 2 april 2003 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 juli 2005 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 5 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat deze aanvraag zonder voorwerp is.

Op 14 juni 2007 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 29 juni 2007 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Hiertegen gaan verzoekers in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 53 239 van 16 december 2010 het beroep verwerpt.

Op 18 september 2009 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissing instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt bij arrest nr. 53 239 van 16 december 2010 verworpen.

Op 7 september 2010 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 29 september 2010 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 16 november 2010 dienen zij hierop een aanvulling in.

Op 27 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat verzoekers geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Zij voldoen evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 29.09.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009 (RVV Arrest nr 56 278 van 18.02.2011 – RVV Arrest nr 60 612 van 29.04.2011 – RVV Arrest nr 54756 van 24.01.2011 – RVV Arrest nr 66 252 van 18.04.2011).

Het feit dat betrokkenen op 11.02.2001 in België zijn aangekomen, zij vervolgens na hun eerste asielpcedure naar Duitsland zijn gegaan en zij op 17.05.2002 België opnieuw zijn binnengekomen; zij perfect geïntegreerd en lokaal verankerd zouden zijn; zij Nederlands zouden hebben aangeleerd en zij binnen zeer korte termijn en onafgebroken in hun eigen inkomsten zullen voorzien door arbeid; betrokkenen beiden een contract pédagogique voorleggen; Dhr. R. een brief van O.D.-TRANS BVBA aan het dossier toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 13.02.2001, werd afgesloten op 28.06.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De tweede asielpcedure, ingediend op 21.05.2002, werd afgesloten op 07.06.2002 met de beslissing 'Oude asielpcedure – weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hen dezelfde dag betekend.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk minder dan vijf maanden bij de eerste procedure en minder dan één maand bij de tweede aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde element dat er in hoofde van verzoekers geen gevaar voor de openbare veiligheid zou bestaan en dat zij in hun asielpcedure nooit fraude zouden hebben gepleegd of nooit arglistigheden zouden hebben gebruikt, dient opgemerkt te worden van van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De enige motivering is dat zij niet voldoen aan de criteria van de instructies van 19 juli 2010 in toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Mijn verzoekers voldoen aan de hoger gestelde criteria :

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Op 11.02.2001 zijn zij naar België gekomen. Op 13.02.2001 hebben zij hier asiel aangevraagd. De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 13.01.2001 dat de asielaanvraag onontvankelijk was (bijlage 26bis).

Bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 08.03.2001 werd geoordeeld dat een verder onderzoek noodzakelijk was (stuk 1)

Bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 20.04.2001 werd geoordeeld dat de hoedanigheid van vluchteling diende geweigerd te worden

Daartegen werd beroep aangetekend bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die op 16.07.2001 het beroep verwierp (stuk 2).

Op 21.05.2002 hebben zij een tweede asielaanvraag gedaan.

De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 07.06.2002 tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater) (stuk 3).

Daartegen werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State dat werd beëindigd bij arrest dd. 15.02.2006 (stuk 4)

Op 07.07.2005 dienden mijn verzoekers een regularisatieaanvraag in ex art. 9.3 Vreemdelingenwet (stuk 5)

- Op 05.06.2007 verwierp de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 6).

Op 28.06.2008 diende mijn verzoeker een regularisatieaanvraag in ex art. 9bis Vreemdelingenwet (stuk 7)

- Op 14.05.2009 verwierp de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 8).

Op 18.09.2009 diende mijn verzoeker een regularisatieaanvraag in ex art. 9bis Vreemdelingenwet (stuk 9)

- Op 20.08.2010 verwierp de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 10).

Mijn verzoekers voldoen dus aan het punt 2.08, gezien :

- zij sedert 11.02.2001 in België zijn en dus meer dan 5 jaar in België verblijven (reeds 10 (sic) jaar
- zij een tijd wettelijk verblijf hadden tijdens de asielprocedure en nadien geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.
- zij perfect geïntegreerd zijn
- zij lokaal verankerd zijn

Dat de bestreden beslissing stelt dat de termijn van indiening verstreken is. Dat conform de instructies van 17 juli 2009 de termijn van indiening inderdaad bemerkt was van 15.09.2009 tot 15.12.2009. Dat deze instructies echter vernietigd zijn, zodat de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, ten onrechte stelt dat de termijn van indiening verstreken is. Dat gezien de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd bij arrest van de Raad van State dd. 11.12.2009 dat ook deze verplichte termijn van indiening niet meer van toepassing is. Dat de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, dan ook de discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen over de criteria van toepassing op de regularisatieaanvraag ex art. 9 bis Vreemdelingenwet. Dat de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken geen toepassing heeft gemaakt van deze discretionaire bevoegdheid. Dat zij niet is ingegaan op de argumenten van langdurig verblijf als buitengewone omstandigheid."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op de nochtans door hen opgeworpen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is.

Vervolgens stelt de verwerende partij in haar nota dat bij lezing van het middel blijkt dat verzoekers inhoudelijke kritiek leveren en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verder laat de verwerende partij louter subsidiair gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht, met in acht name van de ter zake geldende regelgeving,

oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Er wordt immers betreffende de aangehaalde elementen wel degelijk ingegaan waarom deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij stelt verder dat voor de beoordeling of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden, de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een discretionaire bevoegdheid die *in casu* werd toegepast. Verzoekers tonen volgens de verwerende partij niet aan met welke elementen van hun aanvraag geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden wegens de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden.

Tenslotte merkt de verwerende partij op dat in zoverre verzoekers zich in hun aanvraag beroepen op de criteria van de instructie van 19 juli 2009, zij hun aanvraag niet indienden in de voor dit criterium voorziene periode maar pas op 29 september 2010 waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris volgens de verwerende partij terecht oordeelde dat verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden om zich te kunnen beroepen op dit criterium voor regularisatie. De verwerende partij benadrukt dat indien zou worden geoordeeld dat het onredelijk zou zijn de aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat zij is ingediend buiten de termijn van de instructie, dit zou impliceren dat elke aanvraag waarin de vreemdeling zich beroept op het criterium 2.8A of 2.8B van de instructie aldus ontvankelijk zouden dienen te worden verklaard en dus aan de gemachtigde van de staatssecretaris elke beoordelingsmarge nopens het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden wordt ontnomen.

2.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

De Raad wijst er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder te preciseren op welke wijze die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Aldus is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet konden indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers met hun uiteenzetting in hun verzoekschrift lijken aan te geven dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de door hen opgegeven redenen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing aanvechten, zodat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

2.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit verzoekers' aanvraag van 29 september 2010 blijkt dat zij volgende elementen hebben aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

"De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Mijn cliënten voldoen aan de hoger gestelde criteria:

- *Op 11.02.2001 zijn zij naar België gekomen. Op 13.02.2001 hebben zij hier asiel aangevraagd.*
- *De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 13.01.2001 dat de asielaanvraag onontvankelijk was (bijlage 26bis).*
- *Bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 08.03.2001 werd geoordeeld dat een verder onderzoek noodzakelijk was (stuk 1)*
- *Bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 20.04.2001 werd geoordeeld dat de hoedanigheid van vluchteling diende geweigerd te worden*
- *Daartegen werd beroep aangetekend bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die op 16.07.2001 het beroep verwierp (stuk 2).*
- *Op 21.05.2002 hebben zij een tweede asielaanvraag gedaan.*
- *De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 07.06.2002 tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater) (stuk 3).*
- *Daartegen werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State dat werd beëindigd bij arrest dd. 15.02.2006 (stuk 4)*
- *Op 07.07.2005 dienden mijn verzoekers een regularisatieaanvraag in ex art. 9.3 Vreemdelingenwet (stuk 5)*
- *Op 05.06.2007 verwierp de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 6).*
- *Op 28.06.2008 diende mijn verzoeker een regularisatieaanvraag in ex art. 9bis Vreemdelingenwet (stuk 7)*
- *Op 14.05.2009 verwierp de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 8).*
- *Op 18.09.2009 diende mijn verzoeker een regularisatieaanvraag in ex art. 9bis Vreemdelingenwet (stuk 9)*
- *Op 20.08.2010 verwierp de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 10).*

Mijn verzoekers voldoen dus aan het punt 2.08, gezien :

- *zij sedert 11.02.2001 in België zijn en dus meer dan 5 jaar in België verblijven (reeds 10 (sic) jaar*
- *zij een tijd wettelijk verblijf hadden tijdens de asielprocedure en nadien geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*
- *zij perfect geïntegreerd zijn*
- *zij lokaal verankerd zijn*

Tenslotte bestaat er in hoofde van verzoekers geen gevaar voor de openbare veiligheid en hebben zij in hun asielprocedure nooit fraude gepleegd of arglistigheden gebruikt.

In huidig verzoek tot verblijfsmachtiging wil ik dan ook als humanitair motief inroepen dat verzoekers zich gedurende hun verblijf op een uitstekende wijze reeds hebben geïntegreerd, Nederlands hebben aangeleerd en binnen zeer korte termijn en onafgebroken in hun eigen inkomsten zullen voorzien door arbeid.

Het was en is verzoekers volstrekt onmogelijk de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Het spreekt voor zich dat ik mij i.v.m. dit dossier ter Uwer beschikking houd."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat in zoverre verzoekers door een herhaling in het verzoekschrift van de elementen die zij beschouwden als buitengewone omstandigheden en die zij aanhaalden bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheden, een nieuwe beoordeling van hun verblijfsrecht trachten te verkrijgen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Een loutere herhaling van de elementen uit de aanvraag volstaat niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. Verzoekers tonen hiermee immers niet aan op welke elementen niet zou zijn geantwoord of in welke mate er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek.

2.3.4. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte oordeelt dat de termijn van indiening conform de instructies van 17 juli 2009 verstreken was aangezien deze instructies vernietigd werden bij arrest van de Raad van State van 11 december 2009 zodat ook deze verplichte termijn van indiening niet meer van toepassing is. Verzoekers vervolgen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen over de criteria van toepassing op de regularisatieaanvraag maar dat Dienst Vreemdelingenzaken geen toepassing heeft gemaakt van deze discretionaire bevoegdheid aangezien zij niet is ingegaan op de argumenten van langdurig verblijf als buitengewone omstandigheid.

De Raad merkt op dat na lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is nagegaan of er door verzoekers in hun aanvraag buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. De gemachtigde oordeelde echter dat de elementen die verzoekers in hun aanvraag hebben opgeworpen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaken, zodat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk diende verklaard te worden. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op punt 2.8A van de vernietigde beleidsinstructie van 19 juli 2009 omdat zij niet voldoen aan "de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen". De verwerende partij lijkt hiermee te willen aangeven dat vreemdelingen die hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienden of actualiseerden "tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009" zouden vrijgesteld zijn van de wettelijke verplichting om aan te tonen dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen volgens de reguliere procedure. Deze redengeving vindt geen steun in enige reglementaire bepaling en vormt een miskenning van het arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat het de verwerende partij niet toekomt om door middel van een beleidsinstructie vrijstelling te verlenen van een door de wetgever gestelde voorwaarde. Het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verkeerdelijk laat verstaan dat vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienen in bepaalde gevallen, gelet op een beleidsinstructie, geen buitengewone omstandigheden zouden dienen aan te tonen, kan evenwel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De verwerende partij heeft immers terecht gesteld dat zij *in casu* geen toepassing kon maken van de vernietigde beleidsinstructie van 19 juli 2009. De verwerende partij heeft vervolgens geverifieerd of de door verzoekers aangebrachte argumenten konden weerhouden worden als

buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij heeft hierbij gemotiveerd dat het feit dat betrokkenen op 11 februari 2001 in België zijn aangekomen, zij vervolgens na hun eerste asielprocedure naar Duitsland zijn gegaan en zij op 17 mei 2002 België opnieuw zijn binnengekomen; zij perfect geïntegreerd en lokaal verankerd zouden zijn; zij Nederlands zouden hebben aangeleerd en zij binnen zeer korte termijn en onafgebroken in hun eigen inkomsten zullen voorzien door arbeid; betrokkenen beiden een contract pédagogique voorleggen; Dhr. R. een brief van O.D.-TRANS BVBA aan het dossier toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De verwerende partij heeft verder toegelicht dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9, 2de lid van de vreemdelingenwet en dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten en dat de duur van de procedure – namelijk minder dan vijf maanden bij de eerste procedure en minder dan één maand bij de tweede aanvraag – niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De Raad stelt vast dat de gegevens waarop de verwerende partij zich baseert steun vinden in de stukken van het administratief dossier en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om gegevens die wijzen op een integratie, niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en de door verzoekers aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep wat betreft de tweede verzoekende partij, ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep voor de tweede verzoekende partij, begroot op 175 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET